

**Носієм суверенітету і єдиним джерелом
влади в Україні є народ.**

Стаття 5 Конституції України

№19 (156)

Наша СЕРЕДА, 13 жовтня '21 ГРОМАДА

Зі святами, дорогі земляки!

14 жовтня українці відзначають День захисника і захисниці України, День українського козацтва та велике православне свято Покрови Пресвятої Богородиці. Саме Свята Покрова здавна була захисницею українського козацтва, а тепер і Українського війська.

Цього дня ми маємо подякувати всім, хто боронив і боронить нині нашу землю від загарбників, та вшанувати загиблих. Важко уявити, що було б, якби в 2014 році у відповідь на російську агресію не піднялися тисячі українців або ж їм забракло незламної волі й патріотичного духу. Вони зупинили ворога, продемонструвавши зразки справжнього героїзму. Колектив нашого підприємства підтримував і буде підтримувати захисників і захисниць Вітчизни. Дякуємо їм за нелегку військову службу, за вірність військовій присязі та патріотизм. Хай повертаються додому живими. Вітаємо всіх жителів громади зі святами. Міцного здоров'я всім і мирного неба над головою!

З повагою Володимир Кухта, генеральний директор
АТ «Кіровоградське рудоуправління»

Без довідки – нікуди

Кабінет Міністрів затвердив нові правила пасажирських перевезень на час карантину, згідно з якими з 21 жовтня міжрегіональні перевезення пасажирів у регіонах із жовтим, помаранчевим або червоним рівнем будуть дозволені за умови наявності в усіх водіїв, екіпажу авіатранспорту й пасажирів одного з документів: документа, що підтверджує повний курс вакцинації або однієї дози вакцини для регіонів жовтого рівня; сертифіката, що підтверджує вакцинацію від Covid-19 однією чи двома дозами вакцини; негативний результат тестування

методом ПЛР або одужання особи від хвороби, чинність якого підтверджена за допомогою Єдиного державного веб-порталу електронних послуг, зокрема з використанням мобільного застосунку «Дія»; негативного результату тестування на Covid-19 методом ПЛР або експрес-тесту на визначення антигену коронавірусу, який діє 72 години. Нові правила стосуються регулярних і нерегулярних перевезень пасажирів. Ідеться про автомобільний транспорт на автобусних маршрутах, авіаційний і залізничний міжбласного сполучення.

«Доступних ліків» стало більше

З першого жовтня перелік ліків, які входять в урядову програму реімбурсації «Доступні ліки», розширено препаратами для лікування нецукрового діабету, епілепсії, розладів психіки та поведінки. Загалом до програми реімбурсації додано 62 нових лікарських засоби. Безоплатними є ліки для лікуван-

ня нецукрового діабету і 18 найменувань ліків для лікування розладів психіки та поведінки, епілепсії.

Для отримання цих препаратів необхідно мати електронний рецепт, який може виписати ендокринолог або ж сімейний лікар, невролог, психіатр.

Для сільради – окремий вхід

Облицювання приміщення, в якому розташовується магазин «Мінерал», Катеринівська

сільська рада та стоматологічний кабінет, нарешті звершено. Відремонтовано й прилеглу територію.

Відтепер сільська рада має окремий вхід – з боку центральної вулиці. На другий поверх ведуть зручні сходи.

Як повідомила на своїй сторінці у фейсбуку сільський голова Тетяна Пучка, «на облаштування більш цивілізованого входу до сільської ради з бюджету громади кошти не віділялися».

Ці роботи виконано за кошти балансоутримувача будівлі – АТ «Кіровоградське рудоуправління».

Палити траву дорого

Держекоінспекція попереджає, що за самовільне випалювання рослинності на громадян накладатимуться штрафи від 3 до 6 тисяч гривень. Адже під час спалювання рослинних залишків у повітря викидається велика кількість пилу, окисів азоту, чадного газу, важких металів та низка канцерогенних

сполук. Завдається шкода й тваринному світові.

Збільшено штрафи

Уряд збільшив штрафи за незаконний вилов риби. Згідно з ухваленою постановою, незаконний вилов, зокрема, одного

карася сріблястого обійдеться порушнику в 1581 грн, окуня – в 3162, щуки – в 3468, сома – в 5117, рака – в 3332 гривні.

14 жовтня – День захисників і захисниць України

Змінив БТР на самоскид

Начальник рудника АТ «Кіровоградське рудоуправління» Володимир Макеев водія самоскида BELL Івана Ткаченка характеризує коротко: дисциплінований, виконує все, що має виконувати, добре доглядає закріплену за ним техніку, скромний.

– Узагалі він – молодець, – підсумовує Володимир Геннадійович.

Разом спускаємося в кар'єр, що нинішньої погожої днини особливо вражає не стільки своїми розмірами, скільки можливістю побачити, як формувалася обо-

лонка Землі мільйони років тому. Глина з вмістом каоліну, яку й видобуває тут підприємство, залягає на глибині понад п'ятдесят метрів і, щоб дістатися до неї, доводиться знімати й перевозити на вивільнене місце мільйони кубічних метрів піску, незрілого деревного вугілля тощо.

Іван Ткаченко – один із тих, хто допомагає якнайшвидше дістатися до цінної сировини. Своїм самоскидом він перевозить за восьмигодинну зміну більше семисот кубічних метрів породи. Та мене цікавить ще й те, що цей скромний, як його охарак-

теризував начальник рудника, є учасником бойових дій. У свої двадцять сім він два роки встиг послужити Батьківщині зі зброєю в руках, рік з яких – в зоні тоді ще АТО.

Зупиняємо самоскид за номером шість, і я прошуся в кабінет, щоб на ходу дещо розпитати Івана. Оразу встигаю оцінити комфортні умови для водія, легку рухливість самоскида BELL. Вирівняна грейдером дорога не примушує напружуватися, триматися за поручні.

Закінчення на стор. 3

Володимир Кухта: Йдемо на рекорд

З початку нинішнього року працівники кар'єру АТ «Кіровоградське рудоуправління» довели обсяги розкривних робіт до півтора мільйона кубічних метрів. За цей же період видобуто 210 тисяч тонн каоліну. Це значно більше, ніж у попередні роки. Ось як коментує це досягнення генеральний директор підприємства Володимир Кухта:

– За нашими підрахунками до кінця року ми зможемо видобути 260–265 тисяч тонн каоліну. Це буде найкращий показник за весь

період існування рудника. Причому, торік ми змогли видобути тільки 160 тисяч тонн каоліну.

Нарощуванню видобутку каоліну посприяло кілька факторів. Один з них – інвестування в оновлення гірничо-видобувної техніки. За порівняно нетривалий період ми вже втретє оновили технічний парк. Минулого й позаминулого років придбали нові самоскиди, нинішнього – навантажувач, екскаватор, автогрейдер та іншу техніку. Всього тільки з травня по жовтень на це

було витрачено понад 34 мільйони гривень.

Як інвестиції впливають на ріст продуктивності праці, можна зробити висновок з такого прикладу. Раніше добуватися кращих показників водіям самоскидів заважав поганий стан доріг в кар'єрі – скільки їх не рівняли, кращими вони не ставали.

Закінчення на стор. 2

Найкраща інвестиція

Уже другий місяць в Катеринівському корпусі ліцею «Нова школа» функціонує комп'ютерний клас, придбаний АТ «Кіровоградське рудоуправління». Про його можливості й перший досвід використання «Нашій громаді» розповіла вчителька інформатики та математики Світлана Лопушян.

— Для нас цей клас дуже потрібний, — сказала Світлана Миколаївна. — Раніше учнів доводилося розсаджувати по двоє біля одного комп'ютера, що ускладнювало навчання, тепер же кожен учень має своє робоче місце. До того ж нові комп'ютери не мають системних блоків, які займали б багато місця й тим самим створювали певні незручності. В них вмонтовано всі необхідні функції, а найголовніше — їхня потужність дозволяє використовувати до десятка офісних програм.

Світлана Миколаївна зазначила, що вчитель, який проводить тут урок, на своєму моніторі бачить дії кожного учня, контролює правильність виконання завдання, блокує комп'ютер, якщо учень намагається вийти за межі предмету вивчення.

Інформатику в ліцеї вивчають з другого класу. За словами Світлани Миколаївни, оскільки не всі діти мають удома комп'ютер,

навчання доводиться починати з азів: як увімкнути й вимкнути комп'ютер, з чого він складається, що таке інформація тощо. На цьому етапі навчання проходить з використанням елементів гри. Старшокласники освоюють офісні програми, вчать створювати тексти, презентувати їх. У дев'ятому-одинадцятomu класах додається вивчення основ 3D-графіки, яка набуває все більшого поширення в багатьох сферах людської діяльності.

Забезпечення кожного учня окремим комп'ютером дає можливість слабшим учням підтягнутися до рівня сильніших. Сприяє

цьому й активне використання вчителем смарт-дошки, яка в деяких навчальних закладах лише місце займає.

— Ця дошка — необхідний і зручний інструмент, — пояснила Світлана Миколаївна. — Оскільки вона підключена до комп'ютера, на ній можна робити те, що й на комп'ютері: відкривати і закривати прикладні програми, прокручувати файли, проводити конференції, створювати нові чи редагувати старі документи, відвідувати веб-сайти, дивитися відеокліпи та багато чого іншого, — і все це лише дотиком пальця чи спеціальної ручки. Інтерактивна дошка допомагає учням легше й швидше засвоювати тему, набувати тих чи інших навичок.

Інформатика використовується при викладанні інших дисциплін. Учні вчать готувати реферати, буклети, презентації,

відео. Отримані комп'ютерні знання стають в пригоді, коли через карантинні обмеження доводиться навчатися дистанційно. Classroom — спеціальна платформа для обміну інформацією між вчителем і учнями — дозволяє надсилати завдання, перевіряти їх виконання. До речі, не тільки під час локдауну, а й сьогодні вчителі користуються цією платформою для уточнення завдань тощо.

Світлана Миколаївна вважає, що вивчення інформатики прислужиться нинішнім учнями при виходженні в доросле життя.

— Для початку випускники нашого ліцею зможуть влаштуватися оператором комп'ютерного набору, секретарем офісу, працювати в рекламному агентстві, — сказала. — Необхідні для цього знання вони отримують на уроках інформатики.

Відомо, що тривале сидіння за комп'ютером нега-

тивно впливає на зір дитини. Світлана Миколаївна зазначила: щоб зір не погіршувався, треба суворо дотримуватися встановлених санітарних норм. Вони такі: учні початкових класів можуть працювати з комп'ютером на уроці не довше п'ятнадцяти хвилин, старшокласники — не довше тридцяти.

— Часто учні сприймають урок інформатики як безперервну роботу з комп'ютером. Насправді ж це не так. Спочатку учитель пояснює тему, і тільки потім дозволяє увімкнути комп'ютери для її практичного закріплення.

Значно серйознішою проблемою для здоров'я учнів, на думку педагога, є безконтроль-

не користування смартфонами. Якщо в ліцеї дозволено вмикати їх лише під час великої перерви, то поза його межами смартфони стають основною розвагою, і це несе серйозні загрози. Діти менше рухаються, не читають книжки, не розвивають свої здібності.

— Скільки часу дитина просиджує за смартфоном чи комп'ютером вдома, повинні контролювати батьки. Про це я нагадую їм на зборах, при зустрічах. Якщо ж батьки вже не можуть самі побороти залежність дитини від смартфона, вони мають звернутися до фахівців, — додала Світлана Миколаївна.

Одинадцятикласниця Кіра Коваль, в якій я поцікавився, як їй навчається в комп'ютерному класі, спочатку сказала, що комп'ютерний клас — це найкраща інвестиція, яку тільки можуть зробити благодійники, а потім додала:

— Навчатися в такому класі дуже зручно, адже на кожному уроці ти можеш скористатися будь-якими програмами, отримати потрібну тобі інформацію, обробити її.

У майбутньому дівчина планує стати фахівцем з кібербезпеки й готується до вступу наступного року до технічного університету, де є відповідний факультет. Знання, що вона зараз здобуває в комп'ютерному класі, допоможуть їй здійснити мрію.

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

Володимир Кухта: Ідемо на рекорд

Закінчення. Початок на стор. 1.

Ситуація змінилася, коли придбали автогрейдер. Результатом його використання стало зростання продуктивності праці на розкривних роботах у середньому на 15 відсотків.

Ми також стараємося створювати належні умови праці для тих, хто сьогодні трудиться в кар'єрі. Забезпечуємо їх безкоштовними обідами, літнім і зимовим спецодягом, чого не могли дозволити собі в попередні роки. Я вже не згадую про заробітну плату. Вона достатньо висока й виплачується вчасно. Маю сказати, що всі наші працівники трудяться добросовісно, ніхто не проситься у відпустку, поки є можливість зробити й заробити більше.

Кілька слів про соціальну сферу. Наше підприємство ніколи не стояло осторонь розв'язання її проблем. Щороку на це з прибутків підприємства виділялися мільйони гривень. Не перераховуватиму, що було вже зроблено. Скажу краще про наші плани. Не виключено, ми візьмемо в концесію колишню центральну районну лікарню, яка перебуває сьогодні в жалюгідному стані, а відповідно й не може повноцінно функціонувати.

Якщо це станеться, то жителі нашої громади зможуть користуватися її послугами безкоштовно, платитимуть за них тільки жителі інших громад та міста. Там варто буде оптимізувати структуру, окремі служби тощо, адже утримати великий комплекс будівель дорого та й немає в тому потреби. Жорсткий контроль за використанням коштів здійснюватиме наглядова рада, яку буде створено в обов'язковому порядку.

Очевидно, нам знову доведеться повертатися до питання пасажирських перевезень. Перевізники настільки підвищили вартість квитків, що не кожен селянин може скористатися їхніми послугами. Ми маємо автобуси, щоб здійснювати рейси з кількох сіл хоча б до селища Нового, звідки можна дістатися до міста тролейбусом чи автобусом за символічну плату.

Не забуваємо ми й про дитсадок та ліцей у Катеринівці. Надавали й будемо надавати їм допомогу. Ще в наших планах — закласти наступного року в центрі села сквер, який має стати його окрасою, місцем відпочинку як дітей, так і дорослих.

Записав
Сергій ЗАДОРЖНИЙ

Кладка буде надійнішою

З давніх-давен Володимирівку і Миронівку з'єднає кладка.

— Ще коли був колгосп, людям зручно було ходити цією кладкою на ферму, на машинний двір, — каже староста Володимирівського старостату Сергій Євченко.

У минулому Сергій Степанович був місцевим сільським головою, тож про кладку знає все.

— Збудував її колгосп, — розповідає староста далі. — Оскільки була повністю дерев'яна, доводилося ремонтувати. Володимирівська сільська рада двічі виділяла на це кошти. Тепер вона знову потребує ремонту. Цього разу кошти виділила Кате-

ринівська сільська рада. До речі, зараз там повинна працювати бригада комунального підприємства «Обрій», і ви ще можете її застати.

Сергій Степанович розповідає, як дістатися до кладки, й уже невдовзі, за Володимирівкою на березі мою увагу привертають два легкові автомобілі. За густим очеретом кладки не видно, але здогадується, що там вона й повинна бути. Ще більше в цьому перекопує стукіт молотків, що долинає звідти.

І ось я біля кладки. Кілька працівників підприємства кріплять

дошки й змащують їх оливою. Керівник «Обрій» Ігор Вітряченко, який присутній тут, розповідає, що вони не ремонтують стару кладку, а роблять нову. Для цього забивають металеві труби, до яких кріплять балки, потім настиляють поперечні дошки. Всі дерев'яні елементи обробляють захисним розчином.

— Якщо береги кладку, служитиме довго, — каже Ігор.

Стару кладку комунальники не демонтують, бо селяни за звичкою ще користуються нею, хоч це й небезпечно — можна опинитися у воді.

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

Він встиг спробувати все. По закінченні сільськогосподарської академії імені Тімірязєва в Москві працював в одному з трьох в Челябінській області сільськогосподарських кооперативів, потім піднімав колгоспну економіку в Полтавській і Харківській областях. Коли в 1990-му повернувся на рідну Кіровоградщину (виріс у Бобринці), володимирівський голова колгоспу, з яким познайомився в управлінні сільського господарства Кіровоградського району, запропонував знову стати економістом або фермером – тоді доводилося «план до двору» зі створення нових форм організації сільськогосподарського виробництва, а охочих бракувало. Він обрав останнє. Каже, вже тоді знав, що колгоспна система не витримає конкуренції з приватним бізнесом.

Проте швидко з'ясувалося, що й фермерство – не його «стихія». На сьогодні із сорока з гаком гектарів, наданих йому для господарювання, залишилося тільки 23, які він здає в оренду. Мав ще столярню й орендований ставок. У чотирнадцятому добровільно пішов захищати Україну від російських найманців.

– Знаєте, я і в монастирі встиг пожити більше року, – продовжує мій новий знайомий Анатолій Гайдук. – В отому, що в Кропивницькому на Балашівці. На якомусь етапі свого життя я відчув себе морально зруйнованим, а тут один знайомий, колишній десантник, запропонував піти з ним в монастир на службу. Я подумав: якщо він туди ходить, то чому ж я не можу? Чи вірив я в Бога? Мабуть, вірив, бо постійно носив натільний хрестик.

З ним вели тривалі бесіди священники, давали читати Святе письмо, іншу церковну літературу. Згодом зрозумів, що має просити в Бога – здоров'я й благополуччя для себе, для рідних.

– Але я не знайшов у цьому монастирі жодного священника, якого можна було б сприймати як намісника Бога, – каже далі. – Та й сам монастир – це чисто комерційний проект Російської православної церкви Московського патріархату.

Тамтешніх священників він називає відвертими «сепарами».

– Проповідають, щоб ми не стріляли в «братів своїх», і навмисне замовчують наш обов'язок захищати рідну землю від ворога.

В АТО Анатолій служив три роки. Обрав собі добробат «Київська Русь», але в Оболонському райвійськоматі порадили Восьмий полк спецназу, що базувався в Хмельницькому. Запитую, чому призивався через Оболонський райвійськомат. Пояснює:

– У мене були проблеми із серцем, я не раз лікувався в Кіровограді, й це могло десь вилізти.

Він служив поваром. Тобто перебував трохи далі від передової, але, зізнається, довелося спізнати, що таке справжній страх.

– Я не боявся смерті, я боявся залишитися без руки чи ноги, – розповідає. – А таке траплялося з хлопцями, й дехто не витримував, зводив рахунки з життям. Хоча медики з пораненими творили дива, сам бачив.

Чоловік розповідає, що найгірше там, на лінії зіткнення, – це не стрілянина з автомата, а артилерійський обстріл.

– Тоді єдина надія на Бога, – каже. – Тоді ти – віриш в Бога чи ні – хрестися. Я бачив, як молодий борець хрестився лівою рукою, бо правою змушений був тримати автомат.

Він до деталей пам'ятає, як уперше мало не потрапив під артилерійський обстріл.

– Нас мали з Калігірки накрити «смерчками», ну й наказали перебиратися на

інше місце. Штабні сіли в машини й поїхали, а ми, тиловики, давай усе вантажити. Хлопцям хоч би що, для них це звична справа, жартують, а в мене серце ледь з грудей не вискакує. Мішки ношу однією рукою, бо в іншій – автомат. А потім надійшла команда «відбій»: хтось із коман-

Про спецназівців, яким мав за честь готувати обіди, Анатолій згадує з особливою повагою:

– Побутує думка, що голова спецназівцю потрібна для того, щоб приймати їжу й розбивати об неї цеглу. Насправді це не так. Хлопці там служать особливі, й

хто в чотирнадцятому міг би відсидітися вдома, а вони добровольцями пішли захищати землю від ворога. Як двоє київських студентів, яких там зустрів. В армії не служили, поводитися зі зброєю не вміли, але вважали, що їх місце там, де вирішувалося, чи залишиться Україна незалежною.

Анатолій Гайдук:

Немає нічого важливішого в житті, ніж послужити своїй країні і своєму народові

дування вираховував, що нас не дістануть снарядами, бо ми знаходимося в низині, між двома пагорбами. Коли я трохи заспокоївся, зателефонував знайомому в інший підрозділ – він займався східними єдинороствами, навчався навіть у Японії – й кажу: «Знаєш, так був перелякався! Це що – в мене заяча душа?» А він: «Миколайовичу, не переживай. Я теж ще не потрапляв під артилерійський обстріл, але зрозумів: якщо прилетить триметрове одоробло, прикладом від нього не відмахнешся».

особливі в них завдання. Щоб ходити за «нуль» (за лінію розмежування. – Авт.), треба мати міцний внутрішній стрижень. Не в кожного він є. І спецназівці не стріляють. Коли вони починають стріляти, то вже щось не так пішло. Бувало, кажу їм перед виходом на завдання: «Візьміть у кишені шоколадки, енергетичні пакетики (суміш горіхів, родзинок тощо)», відповідають: «Не треба, ми ж ненадовго», а повертаються за тиждень. Якщо один з них вибуває, троє на його місце просяться.

Захоплення викликають в Анатолія ті,

– А були й такі, – каже, – що неможливо було зрозуміти, чого вони туди пішли, бо постійно пиячити можна було й удома.

Розповідає, що його спецназівці їли і борщ зі сметаною, і відбивні. Це значною мірою завдячуючи волонтерам. Волонтери допомагали й обмундируванням, коли в перші місяці військові склади виявилися порожніми.

Серед тих, хто вважав своїм обов'язком підтримувати захисників, Анатолій називає фермера з Володимирівки Григорія Демченка.

– Савелійовича не треба було вмовляти, він розумів: треба, – каже. – Він усім хлопцям, які туди йшли, давав гроші на «броніки», на обмундирування. Я до нього звертався, коли нам затримували зарплатну плату. До речі, я в перші місяці отримував усього п'ятсот тридцять гривень, і коли мені хтось дорікав, мовляв, я за гроші пішов воювати, я йому відповідав: «А скільки тобі заплатити, щоб ти там руку чи ногу залишив?» Людина одразу замовкала.

Він хвилюється, часто курить, а на очах ні-ні та й з'являються сльози.

– Коли бабця за останні копійки купує вовну, щоб зв'язати тобі носки і ти не мерз в окопі, яким би кам'яним не було твоє серце, ти заплачеш, бо це значить, що ти не сам. Було б здоров'я, я б і досі там залишався, бо немає нічого важливішого в житті, ніж послужити своїй країні, своєму народові. Хтось скаже: «О, чудак уже виліз на трибуну!» Але такі мої переконання.

Запитую, чи часто дзвонить побратимам.

– Не часто, тільки на День захисника, бо як подзвоню, потім кілька днів місця собі не знаходжу.

Ми розмовляємо з Анатолієм у сінях старенької хати. Про дружину не запитую, проте з усього видно, що господарює сам. Він ніби здогадується про мої думки, жартує:

– Жінка в Італії квартиру ремонтує, коханка – на Канарах, а покоївка з бізнесменом на шикарній машині втекла.

Усе його господарство – невеликий шматок городу, на якому вирощує переважно гарбузи. На запитання, навіщо йому так багато гарбузів, адже ніякої живності не тримає, відповідає:

– А вони мені здоров'я дають. Це мої ліки.

У дворі стоїть тачка повна гарбузів, привезених з городу. Прошу господаря присісти скраєчку й фотографує його. Господар ніяковіє, й це заважає зробити фото, яке б мене повністю влаштувало, але що вишло, то вийшло...

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

Змінив БТР на самоскид

Закінчення. Початок на стор. 1.

Але витягнути бодай слово з мого співрозмовника нелегко. Все через уже згадану скромність.

Поступово з'ясовую, що в АТО Іван пішов добровільно після року служби в Національній гвардії в Одесі. Був водієм БТРа. Пройшов дві ротатії – під Маріуполем і під Широкиним. Возив військовий екіпаж на завдання.

– Потрапляв під обстріли? – запитую.

– Там, де я служив, усі потрапляли, – відповідає.

– Страшно було?

– Тільки спочатку, а потім звик.

Іван каже, що не про все може розповісти, і я більше не торкаюся цієї сторінки його біографії. Проте небагатослівний він і тоді, коли мова заходить про роботу в кар'єрі.

– Уже два роки тут працюю, – каже коротко. – Робота подобається, заробітки теж.

Задоволений він напарни-

ками, всім колективом, що трудиться в кар'єрі, – люди хороші, дружні, допоможуть, коли в тому виникає потреба. А ще йому не набридає, що вся зміна проходить на дні глибокого кар'єру.

– А чого має набридати? – перепитує. – Я ж тут не сам.

І справді. Назустріч нам ідуть самоскиди, якими керують такі ж, як Іван Ткаченко, чоловіки, – відповідальні, віддані своїй справі. Інші тут, мабуть, довго не втрималися б...

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

У інших громадах

Чому Помічна стає привабливою для туристів

При згадці про місто Помічну на пам'ять приходять насамперед станція з такою ж назвою. За радянських часів вона була однією з найбільших залізничних станцій на території України, адже від неї поїзди відходили в чотирьох напрямках.

Про розвиток залізничного сполучення й історію вузлової станції розповідають експонати музею «на колесях», започаткованого з ініціативи нинішнього міського голови Миколи Антошика ще в ті роки, коли він очолював тутешню залізничну дільницю. Основна експозиція

розміщується у вагоні 1911 року випуску. Документи, в тому числі оригінальні, фото, книги, прилади, якими користувалися залізничники, залізничні зв'язківці, і максимально точно відтворений внутрішній інтер'єр переносять відвідувачів в часи, що стали вже історичними.

Миколі Антошику вдалося, попри супротив керівництва залізниці, відшукати на запасних коліях в різних куточках України давно списані вагони і паротяги, зробити їх частиною оригінального музею під відкритим небом.

Є в Помічній й інші, гідні уваги поціновувачів історії, об'єкти й місця. До них належить насамперед водонапірна вежа інженера Володимира Шухова. Вражає її гіперболоїдна конструкція: дві величезні ємкості (300 і 90 м кубічних) утримуються на тонких металевих підпорах. Розповідають, проєктант всесвітньої паризької вежі Густав Ейфель, побачивши одну із веж Шухова, сказав, що якби він застосував конструкцію Шухова, його вежа була б на-

багато легшою. Вежа у Помічній давно не використовується за призначенням, але її не демонтують, оскільки хочуть зберегти як пам'ятку архітектури. Для цього, каже міський голова, віднайдуть у бюджеті необхідні кошти – понад два мільйони гривень.

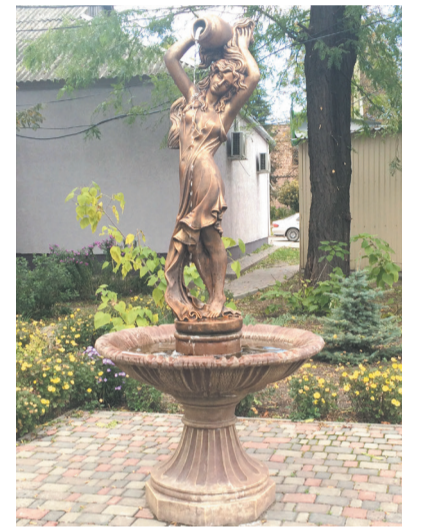
З Помічною та її околицями пов'язане життя і діяльність відомих особистостей. Нестор Махно – один із них. Не раз був у Помічній з дружиною Галіною Кузьменко, батьки якої мешкали в Піщаному Броді, що неподалік. Інколи поміччанці бачать на вулицях свого міста «махновців», які зустрічають ту-

ристів. Роль батька Махна в атралізованому дійстві виконує сам міський голова, унікальна особистість. Активний учасник боротьби за незалежність України наприкінці вісімдесятих – початку дев'яностих, він не вперше обирається міським головою. Відомий як виконавець давніх

Він самотужки дійшов висновку про шкідливість комуністичної ідеології, про те, що планова

економіка не витримає конкуренції з ринковою. Його викрилик і покарали шістьма роками ув'язнення в таборах посиленого режиму.

українських пісень, акомпануючи собі на бандурі, грати на якій навчився після того, як придбав бандуру для згаданого вже музею.

У Помічній вам обов'язково покажуть пам'ятний знак, встановлений (знову ж таки з ініціативи М. Антошика) дисиденту Петру Чорному. Учасник Другої світової війни, сільський учитель, а потім залізничний інженер Чорний надсилав у різні інстанції, зокрема й вищі партійні, критичні відгуки на газетні статті, книжки та події, що відбувалися в країні «будівників комунізму».

Сьогоднішня Помічна – це поєднання давнього й сучасного. Навіть стіна, що залишилася від депо, спорудженого на початку минулого століття, «вписалася» в міський пейзаж. Прокладаються хідники, ремонтуються дороги, приводяться в порядок сквери і парки. У різних куточках міста можна натрапити на скульптури, є тут і копія знаменитої паризької вежі, виготовленої на знак визнання Ейфелем таланту Шухова. Все це робить Помічну особливо привабливою для туристів.

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

Ваше здоров'я

Зміцнюємо імунітет рецепти корисних напоїв

Малиново-липовий чай. Готується із сушеного липового цвіту і листя малини в однакових пропорціях. Залити суміш окропом і дати запаритися 15 хв. Також можна додати до чаю одну ложку малинового варення.

Обліпиховий чай. Готуйте собі обліпиховий чай, якщо відчуваєте, що от-от захворієте. Візьміть 150 г ягід обліпихи, 2 ст. л. меду і трішки чайної заварки. Половину ягід подрібнити в пюре і засипати у чайник для заварювання. Додати заварку і решту цілих ягід, залити все окропом. Закрити щільно чайник, вклати рушником. Пити чай, процідивши крізь ситечко, додати мед.

Чай із шипшиною і смородиною. 5 ст. л. сушених плодів шипшини залити 2 склянками холодної води. Довести до кипіння і варити 3 хв. на малому вогні. Потім скласти в чайник листя смородини і залити його відваром із шипшини. Настоявати 10 хв. Можна додати в чай варення із чорної смородини.

Імбирний чай з медом, лимоном і корицею. Імбирний чай позитивно впливає на працездатність. Додати в стакан з окропом по столовій ложці меду і свіжовичавленого лимонного соку, щіпку кориці і 0,5 ч. л. подрібненого свіжого кореня імбиру. Поліпшить смакові якості щіпка подрібненого листя м'яти.

Вітамінний напій. Швидко позбутися кашлю допоможе напій із молока і лужної мінеральної води типу «Боржомі» або «Лужанська».

А можна у склянку тепло молока додати 10 крапель свіжовичавленого часникового соку і випити перед сном. Вже на ранок можна помітити значне поліпшення самопочуття.

► Також настої із трав допомагають зміцнити захисні сили організму і мають тонізуючий ефект. Можна приготувати настій із суміші ромашки, м'яти, череди, звіробою, шавлії, глоду, березових бруньок, липового цвіту.

Зручно готувати настої в термосі: у термос покласти 2 ст. л. сухої трав'яної суміші і залити її 2 склянками окропу. Настій роблять ввечері, а випивають наступного дня в три прийоми, бажано за пів години до їди.

Готуємо вдома

Смажені пельмені з сиром

Пельмені, цибулина, болгарська перчина, 30 г твердого сиру, 1 ч. л. меленої паприки, перець чорний мелений і сіль – за смаком.

Розігріти олію в сковороді, викласти пельмені. Очищені цибулю і болгарський перець дрібно нарізати і додати в сковороду до пельменів. Підсолити за смаком, додати мелену паприку, смажити, помішуючи, під кришкою на повільному вогні до готовності. В кінці приготування збільшити вогонь і підсмажити пельмені до золотистої скоринки. Посипати тертим сиром, знову вогонь зменшити і під кришкою розплавити сир.

Салат із запеченим гарбузом, буряком і козячим сиром

По 400 г буряка і гарбуза, 60 г шпинату, 100 г козячого сиру, 2 ст. л. бальзамічного оцту, 3 зубчики часнику, 100 мл оливкової олії, 1 ст. л. меду, сіль, перець.

Очистити гарбуз і буряк від шкірки. Розігрійте духовку до 200°C. Наріжте гарбуз і буряк великими скибочками. Вистеліть велике деко папером для запікання. Спочатку викладіть на деко нарізаний буряк, заправте його оливковою олією, сіллю і перцем. Додайте два розчавлених зубчики часнику (прямо в шкірці). Добре все перемішайте руками і відсуньте буряк в один кінець дека, щоб він не зафарбував гарбуз. Запікайте буряк в духовці 15 хв., поки він не стане злегка м'яким. Дістаньте деко з буряком. На вільну половину викладіть гарбуз, за-

правлений олією, сіллю, перцем і часником. Поставте в духовку і випікайте все разом 25-30 хв., поки овочі не стануть м'якими. Змішайте в невеликій мисці оливкову олію, бальзамічний оцет і мед. Викладіть гарбуз і буряк на велику тарілку, полийте заправкою і перемішайте. Додайте листя шпинату. Зверху готовий салат посипте козячим сиром.

Салат-закуска з оселедцем

1 оселедець, по 3 середні цибулини і моркви, 200 г консервованого зеленого горошку, олія, сіль, перець – за смаком.

Нарізати цибулю півкільцями. Моркву натерти на грубій тертці. На олії обсмажити цибулю (близько 5 хв.). Додати моркву і обсмажувати разом з цибулею 5-6 хв. до м'якості моркви і прозорості цибулі. Посолити і зняти з вогню. Оселедець очистити, нарізати смужками середньої товщини. Додати оселедець до моркви з цибулею. Потім додати горошок, перець чорний мелений, олію. Добре перемішати і за потреби посолити. Салат-закуску можна подавати теплим. Замість горошку можна додати смажені або мариновані гриби.